

Πάσχα: παρένθεση αμηχανίας ή πηγή χάριτος; (Αρχιμ. Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυκας Ι. Μ. Πατρών, Δρ. Θεολογίας)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Απριλίου 26, 2011

Ο Ορθόδοξος κλήρος και λαός πανηγυρίζει αυτές τις ημέρες το ιστορικό γεγονός της Αναστάσεως του Θεανθρώπου Κυρίου. Γιορτάζει το «Πάσχα», το πέρασμα από την παροδικότητα στην αιωνιότητα, από το σκοτάδι στο φως, από τον θάνατο στην ζωή.

Όπως ακριβώς η πηγή της αγάπης, ο Θεός Πατήρ, «δια του Υιού και Λόγου του Θεού Πατρός» έκτισε και δημιούργησε τα πάντα, με όμοιο τρόπο και «δια του Αναστημένου Υιού και Λόγου» ανακαινίζει και αφθαρτοποιεί τα πάντα.

Ο Μ. Βασίλειος λέγει χαρακτηριστικά: «Ότι την πληροφορίαν έχόντων περί της εκ νεκρών αναστάσεως αλλότριον το λυπείσθαι επί τοις κεκοιμημένοις» (PG 31, 805A-B). Ο δε Άγιος Επιφάνειος, Επίσκοπος Κωνσταντίας, αναφωνεί: «Νυν το πένθος των νεκρών πεφυγάδευται και το φέγγος της Αναστάσεως ελήλυθεν... ο βουλήσει παθών Κύριος ανέστη εκ των νεκρών, καταπατήσας τον θάνατον» (ΒΕΠΕΣ 77, 186 και 187).

Σε ένα πολιτισμό, όπως είναι ο σημερινός, όπου τα υπαρξιακά και τα πνευματικά ερωτήματα και προβλήματα απωθούνται ηθελημένα, όπου το βαθύτερο νόημα του θανάτου και της ζωής επιδιώκεται από παντού να λησμονηθεί, επειδή ταράζει τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας και ευζωίας, η εορτή της Αναστάσεως του Θεανθρώπου Κυρίου είναι το λιγότερο - ας μας επιτραπεί να το πούμε - μια παρένθεση αμηχανίας.

Και πώς να μην νοιώθει αμήχανα ο αλλοτριωμένος άνθρωπος της εφήμερης πληροφορίας, του πολιτιστικού εκβαρβαρισμού και του άκρατου αμοραλισμού;

Υπάρχει πρόβλημα για το μέλλον της χώρας μας, αλλά και γενικότερα για το μέλλον της Ευρώπης, ισχυρίζονται οι οικονομολόγοι και οι κοινωνιολόγοι. Πρέπει όλοι να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι ανάγκη να βοηθήσουμε, συντεταγμένα και με σοβαρότητα, για να εξέλθουμε από την κρίση, η οποία είναι βαθειά και με «γεωπολιτική» διάσταση.

Δυστυχώς, ο σύγχρονος άνθρωπος έχει εισέλθει στο τούνελ του μηδενιστικού

πολιτιστικού αδιεξόδου κι αυτό γίνεται όλο και πιο φανερό στην Ορθόδοξη Ελλάδα μας. Φαίνεται να βιώνει το απελπιστικό κενό, από το οποίο εξέρχονται κραυγές ψυχρής ιδεολογίας και ανίκανης θρησκευτικής βεβαιότητας. Δεν έχει ψηλαφίσει τον Σταυρό και την Ανάσταση του Θεανθρώπου Κυρίου και έτσι παραμένει βυθισμένος στη δική του άβυσσο της εγωιστικής ατομικότητας και αυταρκειάς.

Το ιστορικό γεγονός της Αναστάσεως του Θεανθρώπου, η θανάτωση του θανάτου και το ρίγος αυτής της χαρούμενης εορτής είναι μόνον για λίγους. Οι περισσότεροι δεν υποψιάζονται καν ότι υπάρχει ή τι αντιπροσωπεύει. Ο εγωκεντρισμός και η υποκειμενική αυτάρκεια νεκρώνουν την αγάπη της κοινωνίας και επικοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεάνθρωπο Αναστάνα Χριστό και τον συνάνθρωπο. Κι αυτή την πνευματική νέκρωση την συναντάμε παντού.

Καυχιόμαστε με μια ψυχονευρωτική διάθεση χαράς για το κενό, για το τίποτε. Προσπαθεί ο σημερινός εγωκεντρικός άνθρωπος να αποδείξει μυωπικά, πως μοναδικό νόημα της ζωής είναι η βρώση η «απολλυμένη» και ο πανσεξουαλισμός. Και όλα αυτά τα περί αναστάσεως των νεκρών και θανατώσεως του θανάτου θεωρούνται ουτοπικά.

Η αναστάσιμη σύναξη το βράδυ του Μ. Σαββάτου καταντά, εν πολλοίς, ρομαντική συνάθροιση μιας καλής συνήθειας, χωρίς την υποψία του βαθύτερου τρόπου υπάρξεως που μας προσφέρεται από το γεγονός αυτό.

Μόνον η Ορθόδοξη εκκλησιαστική ζωή ικανώνει τον άνθρωπο να μπορεί να συναντά τον Αναστημένο Χριστό και η όλη ύπαρξή του να πληρώνεται από την καινούργια ζωή της Αναστάσεως, για να έχει την δυνατότητα να αναφωνεί με χαρά και αγαλλίαση: «Χριστός ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας...»

(Πηγή: Εφημερίδα «Πελοπόννησος», 24/4/2011)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>
